

Sí, també catalanista

MONTSERRAT NEBRERA / Advocada

AVUI, 7 de desembre del 2009

Dimecres passat en aquest diari que mensualment em permet apropar-me a la gent del meu país, es va tornar a produir un fenomen que ja s'ha fet endèmic en el periodisme polític. Vet aquí que el cronista de la meua conferència al Majestic, *Catalunya, la segona transició*, va decidir que en la tria entre el catalanisme i l'espanyolisme, la Nebrera optava per la segona categoria. La meua volguda vaguetat programàtica (mitja hora no pot resumir el que es postula en més de la meitat del meu recent llibre) sols va posar l'accent en tres eixos: cal fer net en la política catalana amb una posada a zero del comptador dels agents polítics i de les seves funcions; cal fer bascular l'economia, la societat i les institucions sobre la llibertat, limitant sols allò que violi els principis bàsics de la convivència; i cal recuperar la complicitat perduda en els territoris d'Espanya, gràcies a una reconsideració justa del principi de solidaritat, una valoració de la riquesa que suposa la diferència i la consciència que la unió fa la força en una Europa que navega al ritme dels Estats grans i forts (i d'aquestes mides n'hi ha poquets a Europa).

CLAR, SÉ QUE POSAR ETIQUETES ideològiques a aquest programa resulta complicat. És tan complicat que gent amb orelles obertes procedents de territoris mentals ben diversos van coincidir a pensar que aquell era un camí que els agradaria recórrer, i això resulta ben confús si es contempla des dels paradigmes de la vella política. Però és que el que allà es va dir amb més força és que aquest moviment s'enfrontarà no a persones, ni a idees, ans a les velles formes d'una política caduca. Aquesta nova

concepció de la política no permet situar-la entre aquest i aquell partit, ni pretén "robar" els vots de ningú, simplement no jugarà a aquest joc, la partida està perduda (o guanyada) abans de començar. Per tant, no cal afanyar-se a titllar-la de res per evitar els pretesos robatoris, per fer el joc a la trinxera ideològica que en podria patir. I un exemple de l'absurd és això del catalanisme-espanyolisme com a pol de tensió que sols té sentit des de les posicions dels dos sectors independentistes: el dels independentistes així dits i el dels espanyolistes del centralisme rampant. Perquè tant independentista és ERC com el PP. Per a ambdós, si Espanya no tingués inclosa Catalunya, les coses els anirien molt millor.

PERÒ, BENVOLGUT LLUÍS, jo no formo part d'aquest *pack*. Una immensíssima raó per deixar l'escó parlamentari (malgrat els beneficis que reporta) va ser el fet que era propietat del partit que va fer créixer ERC, almenys fins quan es van enfangar (l'un i l'altre) en pactes antinaturals. El meu catalanisme no s'ha de defensar de res. No crec que cap català hagi de ser altra cosa que catalanista, sense que això l'obligui a decidir entre Catalunya i Espanya. Així se sent la majoria, així em sento jo, com la majoria de la gent, tot i que sàpiga i admeti que la majoria de la gent es pot equivocar. Jo estic disposada a admetre els meus errors, a canviar d'opinió tantes vegades com la meva consciència ho faci, però ningú em titllarà de res que jo no sigui quan del que es parla és de coses que m'importen tant.

LA CATALUNYA QUE JO HE SOMIAT abandona les seves pors i els seus tacticismes i admet la realitat del seu temps: trenta anys després de la primera transició, una cosa important ha canviat, i és el mapa territorial. Ara ja som, de manera esguerrada, absurda i incompleta un Estat federal asimètric. Els que creiem que Catalunya, Espanya i Europa són els cercles

concèntrics d'una identitat, lluitem per l'esperança de conciliar els esforços. Amb un catalanisme molt més potent, imaginatiu, modern i esperançat que qualsevol trencadissa de plats sense full de ruta, de petites dimensions, sense possibilitat de vinculació amb l'Europa que molts catalanistes han somiat. Tot i que l'euroescepticisme té la seva raó de ser (ho entengui o no Jordi Pujol), en general el catalanisme s'ha sentit majoritàriament europeista. Per què no pot sentir-se també espanyolista? No sé per què em ve al cap un heroic montserratí: el timbaler del Bruc. Catalanista, sí. Com jo.